

© 2017 Cristina Nemerovschi

© 2017 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Respect pentru oameni și cărți

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Reproducerea textului este interzisă fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare folosite în recenzii sau în mediile de promovare.

Cărțile Arven: un trademark

EDITURA HERG BENET

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Concept grafic: The Spartan Bureau

Foto copertă: © FlexDreams | Adobe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NEMEROVSCHI, CRISTINA

Ultima vrăjitoare din Transilvania / Cristina Nemerovschi. -

București : Editura Herg Benet, 2017

3 vol.

ISBN 978-606-763-III-4

Vol. I : *Contesa Aneke*. - 2017. - ISBN 978-606-763-III-1

821.135.1

Tipărit în România

ULTIMA VRĂJITOARE DIN TRANSILVANIA

VOLUMUL 1:

CONTESA ANEKE

CRISTINA NEMEROVSCHI

TEEN FICTION
HERG BENET

2017

Respect pentru oameni și cărți

PRIMA PARTE

În anul 1944, după ce a fost eliberat de la închisoare, a fost condamnat la moarte pentru colaborare cu inamicii.

Îl vedeam din depărtare, într-o parcare, lângă un grup de oameni, cu care se afla, probabil, în vizită. Când am ajuns acolo, am văzut că era vorba de un bărbat în vârstă, cu o față plină de suferință. El mi-a spus că se simțea foarte rău și că nu putea să meargă. L-am luat în brațe și l-am dus în camera mea. După ce l-am așezat pe pat, am văzut că avea o durere foarte mare în cap. I-am dat un analgezic și l-am lăsat să se odihnească. După câteva zile, starea sa s-a îmbunătățit și a început să meargă din nou.

Trăeam în locurile noastre, în condiții foarte precare. Nu aveam nimic din ceea ce ne trebuia pentru a trăi. Fiecare din noi avea o cameră mică, în care se afla un pat și o masă. Nu aveam nici apă caldă, nici electricitate.

1.

În satul V. am ajuns pentru prima dată în viață într-o zi caldă și luminoasă de la sfârșitul lui iunie 2012.

Îl vedeam din depărtare: întins pe o colină, liniștit, cu păduri, cu case albe, mititele, cumiți și bine rânduie. Oameni așezați și gospodari, primitori, largi la suflet, cu multe povești gata de a fi istorisite erau cei care trăiau acolo. Așa spuneau legendele. Ele mai vorbeau și despre fapte întunecate și înfricoșătoare, dar, mai mult ca sigur, acestea nu erau reale. Povești de speriat copiii și de atras turiștii care nu au parte de prea mult suspans în viețile lor pline de rutină.

Trebuia să locuiesc aici la niște rude cumva îndepărtate – verișori mai tineri de-ai străbunicilor mei – timp de două luni și jumătate.

Toată vacanța de vară, adică. La naiba... Îmi mai rămânea apoi doar o săptămână de vacanță în București, la începutul toamnei, în care toți ar fi stat pe capul meu ca să mă pregătesc de școală.

Am coborât din trenul accelerat în gara celui mai apropiat orașel. Dacă în ritmul sacadat al trenului satul V. părea să se miște și el, acum, după ce atinsesem pământul, satul era scăldat în soare, feeric și îndepărtat. Părea aproape un tablou al unui pictor expresionist. Răzvan avusese de făcut un referat pentru facultate despre pictori morți demult, și trăsesem și eu cu ochiul prin albumele alea.

Aveam de străbătut câteva străzi până la autogară, de unde trebuia să iau microbuzul până în V.

Am privit cu un fel de regret cum trenul din care tocmai coborâsem o lua din loc, scoțând un pufăit și pe urmă făcându-se tot mai mic, până ce a dispărut complet, în timp ce am fumat o țigară Pall Mall Lights. Astăzi avea un gust ciudat. Ca și cum aș fi fost incapabilă să prind savoarea întreagă a tutunului. Mi se mai întâmpla să nu simt gustul intens al țigării în zilele în care aveam teză sau câte o lucrare mai

complicată, de a cărei notă depindeau multe lucruri. În dimineața asta de iunie era însă de înțeles. Tocmai coborâsem din trenul pentru care fusesem nevoită să mă trezesc la 4 și 10, cu noaptea-n cap, să ies din casă în fugă, fără să mă pieptăn (chestie pe care, slavă Domnului, am reușit totuși s-o fac în tren!), fără să gust cafeaua pe care Răzvan o făcea în fiecare dimineață atât de bună. De când se mutase la noi, fratele meu vitreg făcea cafele din ce în ce mai bune. Mă trezea în fiecare dimineață cu cafeaua aburind pe lângă nasul meu încă adormit, smulgându-mă din lumea viselor care erau chiar cu el, cel care mi-o aducea și mă privea cu un aer amuzat în timp ce o beam. Mă grăbea să-mi termin ceașca cu lichid amar, ca să mă ia apoi pe motor și să mă lase la școală. Răzvan avea dimineața ori cursuri la facultate, ori repetiții cu trupa. În unele zile, când se trezea mai devreme și când îi era foame și lui, Răzvan îmi pregătea un sandviș sau mă aștepta cu o omletă pe măsuta din bucătărie.

Aveam o presimțire că Dora a plănuit vacanța asta numai pentru ca să stau un timp departe de Răzvan. Mda, mama nu se putea abține să nu-mi controleze viața.

Propunerea ei a venit pe neașteptate.

„Alexandra, tanti Mathilde și unchiul Johan te-au invitat să stai la ei două luni! Zi că mergi, tre' să mergi! Habar n-ai ce mișto e acolo!“, mi-a zis maică-mea, cu un entuziasm puțin ciudat. Când Dora folosea cuvinte ca „mișto“, „marfă“, „cool“, „belea“, ceva era putred la mijloc. Cu atât mai aiurea era propunerea fiindcă plănuisem pentru august să mergem doar noi două la mare, în Vama Veche, ca anul trecut. Era locul nostru „de reconectare“, cum îi spunea Dora. Îmi îndesa vreo două-trei beri pe gât, după care aștepta să-i fac confesiuni, să-i spun tot ce se întâmplă în viața mea secretă.

Firește că nu m-a încântat cine știe ce propunerea să plec în V. În seara aia, am adus în discuție și varianta să nu merg, totuși, dar tata – care de obicei era cât se poate de pasiv când era vorba de decizii privind concediile – a sărit ca ars și a spus că e musai să merg, de unde am dedus că avusese înainte o conversație lungă și chinuitoare cu Dora.

Ok, am spus, merg, dar numai de probă. Dacă nu mă simt bine două-trei zile, vin înapoi.

Partea bună era că aveam să fiu cât de cât de capul meu. Mathilde, cea la care aveam să stau, era prinsă cu o grămadă de treburi de-ale gospodăriei, după cum mă pusese Dora la curent. „E o femeie harnică și în banca ei. Să vezi ce tare o să-ți placă!“, concluzionase mama. În afară de asta, Dora îmi dădea ceva bani serioși de cheltuit. Fie aveam să mă distrez pe acolo, să fac mici călătorii prin zonă – plănuiam să vizitez și Clujul – fie, dacă nu aveam unde să-i cheltui, îi puneam deoparte pentru haine, cărți și prostioare, pentru când mă întorceam în București, la începutul lui septembrie.

Asta dacă aveam să supraviețuiesc două luni jumate în acel sat din Transilvania.

Mă opresc să-mi aprind încă o țigară și să caut prin rucsacul ticsit de haine agenda pe care mi-am notat indicațiile – cum ajung la autogară, de pildă. Reușesc să răstorn în praful din drum vreo două bluze care fuseseră îndeșate la repezeală înăuntru. Le privesc puțin nedumerită... unde naiba o să reușesc să port așa ceva? Plasă, curele și piele eco? Le-am cărat cu mine degeaba. Aici, oamenii par desprinși din tablouri vechi, de cel puțin o sută de ani,

sau din romanele lui Rebreanu. Nu cred ca satul V. să aibă nici măcar discotecă. Nu mai fuseseam la discotecă de când aveam 12 ani, dintr-o vară la mare. Cu Dora, evident. În ultimii ani am ieșit doar în cluburi. Și, chiar dacă ar fi discotecă în V., îmi imaginez că ar fi numai cu playlist de manele, așa că mai bine nu.

La fundul rucsacului sunt și câteva romane cu vampiri și două horror-uri cu strigoi. Dora îmi arătase poze din V. Nu pot să spun că erau neinteresante... ba chiar dimpotrivă. Totul arăta foarte întunecat. Aveau patru cimitire, iar eu căpătăsese o fascinație pentru așa ceva. Mă și vedeam citind în cimitir, până ce se întunecă, iar apoi un portar mă închide acolo și trebuie să aștept dimineața ca să pot ieși, așa cum pățise la un moment dat M. din *Sânge satanic*. Satul mai avea dealuri, păduri, locuri necălcate de picior de om, ba chiar și o casă bântuită. Dora mi-a spus povestea ei, pe scurt: fusese locuită de o contesă, Aneke, jumătate româncă, jumătate unguroaică, despre a cărei frumusețe se dusesse vestea. Refuzase să se mărite cu cel pe care i-l alesese familia. După întâmplarea asta, se izolase și se spunea că în încăperile uriașe ale castelului, din care

astăzi mai rămăseseră doar ruinele, făcea tot soiul de vrăji. Sătenii se îmbolnăveau și muureau, femeile nu mai puteau rămâne însărcinate. Animalele mureau și ele. Asta până într-o zi, când oamenii din sat au scos-o cu forța din castel și au ucis-o în pădure, ca răzbunare pentru că le fusese piață rea. La mulți ani după moartea ei, oamenii spuneau că începuseră să-i vadă fantoma într-o căsuță simplă, din piatră și ciment, aflată lângă ruinele castelului. Duseseră vorba mai departe că era o casă bântuită. „E la o aruncătură de băț de casa lui Mathilde, unde o să stai mătăluță. Phii, ce te invidiez!“, m-a informat Dora.

Mă imaginam citind cărți în această casă părăsită, înfiorându-mă la adieri de vânt, la o ușă ce scârțâie sau la zgomote ciudate care par a veni din pivniță... Și multă, multă hoinăreală. Cred că fotografiile fuseseră chestia decisivă care mă convinsese să-i dau o șansă vacanței în satul V.

Mă așteptam să nu fiu controlată strict de către Mathilde și Johan, mizând în special pe faptul că nu-mi erau rude apropiate. La orice mic semnal că aveau de gând să-mi încalce libertatea, urma să plec înapoi la București.

Fără să stau pe gânduri.

Da, asta e: din păcate, agenda mi-am uitat-o acasă.

Diminețile în care nu apucam să beau cafeaua făcută de Răzvan se prelungeau întotdeauna în prânzuri și după-amiezi împrăstiate, haotice, în care nu-mi mergea deloc bine. La școală făceam tot felul de tâmpenii. Nu reușeam să răspund la ore, mă împiedicam de colțul ridicat al linoleum-ului de pe culoar în timp ce ieșeam la tablă, cădeam pe scări, îmi uitam rucsacul în bibliotecă etc. Acum, de pildă, nu reținusem cum se cheamă străzile pe care trebuia să merg până la autogară.

N-am ce face, n-am altă variantă, trebuie să socializez. Sting țigara și abordez un om între două vârste, încărcat cu multe pungi pe care scrie Mega Image. Îmi arată direcția și chiar mă însoțește până în capătul străzii. Mă întreabă dacă sunt de prin partea locului. Îmi place accentul oamenilor de aici.

Pe străzi sunt copii mulți, unii cu ghiozdane în spate, alții cu sacoșe, unii venind de la școală, alții trimiși de părinți după cumpărături, probabil. Ajung la microbuz chiar în momentul în care e cât pe ce să o ia din loc, spre

satul V. Îmi croiesc cu greu drum pe culoarul înțesat de papornițe, de tot felul de genți. În capătul microbuzului e ceva mai liber și chiar am loc să mă țin de bară. Nu e niciun copil printre călători și asta mi se pare un pic ciudat, mai ales după invazia de puștime care alerga prin orașelul pe care acum îl lăsăm în urmă.

Drumul spre V. a fost de vis. Oricâte fotografii mi-ar fi arătat mama, niciuna nu se compara cu ce vedeam acum pe viu. Dealuri care se ridicau unul în prelungirea altuia, căsuțe așezate pe vârf, animale care pășteau atât de liniștite... Nu mă speriaseră niciodată liniștea și singurătatea. Îmi plăcea mult să meditez. Mai ales în perioadele în care eram îndrăgostită. Mă izolam cu patimă, căutam un loc cât mai pustiu, mai departe de zarva orașului, și acolo vorbeam cu mine în minte, analizam fiecare reacție, fiecare cuvânt. Îmi plăcea și să visez. Vacanța se arăta interesantă din punctul ăsta de vedere. Pe de altă parte, știam că îmi va fi groaznic de dor de Răzvan. Mă consolam însă cu gândul că-l pot suna pe mobil ori de câte ori vreau. Îmi promisese că, dacă scapă din turneul cu trupa, va da o fugă până aici, să petrecem împreună câteva zile. Firește, ai mei nu aveau

de ce să bănuiască nimic. Gândul că el vine în secret și vom putea face tot ce ne trece prin cap, departe de supravegherea Dorei sau a tatălui meu, mă înfiora teribil. Mă gândeam să-l sun imediat cum ajung și să-l bat la cap să vină cât mai repede.

După numai 20 de minute, am ajuns.

Ăsta era satul V.

Aici aveam să petrec două luni jumate. Departe de mama, departe de taică-miu, cu care nu mă mai înțelegeam de nicio culoare, departe (chipurile!) de fratele meu vitreg, Răzvan.

2.

Credeam că voi recunoaște ușor căsuța lui Mathilde și Johan, doar reconstituind în min-te fotografiile pe care mi le arătase Dora înainte de plecare. Dar, lucru ciudat: toate casele aveau garduri aproape identice. Mi-a trecut prin cap ideea nebunească de a-i suna pe mobil, ca să-i întreb care este numărul casei și, de asemenea, dacă am nimerit bine strada. Căci, da, altă chestie... trei străzi se chemau la fel: Avram Iancu. Firește, Mathilde și Johan nu aveau telefon mobil, ba nici măcar fix.

A trebuit să intru în vorbă cu un bătrân care cosea iarba în fața curții:

— Nu vă supărați... Aveți idee care este casa doamnei Mathilde Covaci?, l-am întrebat.

Bătrânul a ridicat capul, dar părea să nu fi înțeles. Am repetat întrebarea.